

GAISFORD PRIZE

Greek Elegiac Verse

BY

LESLIE WHITAKER HUNTER

SCHOLAR OF NEW COLLEGE

Pamph LE Alfred Tennyson, 1st Baron Tennyson

CHORIC SONG

FROM

TENNYSON'S 'LOTOS-EATERS'

TRANSLATED INTO GREEK ELEGIAC VERSE

BY

LESLIE WHITAKER HUNTER

SCHOLAR OF NEW COLLEGE

OXFORD

B. H. BLACKWELL, 50 & 51 BROAD STREET

1906

OXFORD: HORACE HART
PRINTER TO THE UNIVERSITY

' λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.'

Od. ix. 97.

There is sweet music here that softer falls Than petals from blown roses on the grass, Or night-dews on still waters between walls Of shadowy granite, in a gleaming pass; Music that gentlier on the spirit lies, Than tir'd eyelids upon tir'd eyes; Music that brings sweet sleep down from the blissful skies.

Here are cool mosses deep, And thro' the moss the ivies creep, And in the stream the long-leaved flowers weep, And from the craggy ledge the poppy hangs in sleep.

H

Why are we weigh'd upon with heaviness, And utterly consumed with sharp distress, While all things else have rest from weariness? All things have rest: why should we toil alone, We only toil, who are the first of things, And make perpetual moan, Still from one sorrow to another thrown: Nor ever fold our wings, And cease from wanderings, Nor steep our brows in slumber's holy balm; Nor harken what the inner spirit sings, 'There is no joy but calm!' Why should we only toil, the roof and crown of things?

Ήδὺ μέλος· κέχυταί θ' ἀπαλώτερον ἢ ρόδου ἄνθος ἀκμαῖον χαμάδις κοῦφα χέει πέταλα, ἢ δρόσος ἐννυχία περιχεύεται, ἔνθα πέτραισιν ὕδατα μαρμαίρει νήνεμ' ὑπὸ σκιεραῖς· ἡδύτερον δὲ φρένας τόδ' ὑπήλυθεν ἠέ ποθ' ὕπνος ἢλθεν ὑπὸ βλεφάροις ὄμματ' ἐς αὐαλέα.
τοῖον γὰρ μέλος ἐστὶν ἀπ' αἰθέρος οῖον ἐφ' ἡμᾶς ἐκ μακάρων τε θεῶν νήδυμον ὕπνον ἄγει.
τὸ μνίον ἔστρωται χαμάδις, βαθὸ δέμνιον ὑγρόν, εὐπέταλός θ' ἕρπει κισσὸς ἔνερθε βρύων· βριθομένη δ' ὕπνω νεύει μήκων ἀπὸ κρημνοῦ, ἄνθεα δ' ἐν πηγαῖς φύλλα βρέχει ραδινά.

II.

IO

20

τίπθ' ἡμῖν βαρύποτμον ἄχος κέαρ ἔνδοθι δάκνει πικροτάτοις ἄρδην πήμασι τρυχόμενον; τἄλλα μὲν ἡσυχίη τέρπει μόχθων τ' ἀνάπαυλα, χρὴ δε μόνους ἡμᾶς τηκομένους καμάτοις ἄλληκτον στενάχειν, πάντων περ ἐόντας ἀρίστους, ἀτηροῖς ὀδυνῶν κύμασι σειομένους. ὡς δ΄ ὅτε σεύεται ὅρνις ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης χερσαῖος, πτύξαι δ' οὔποτ' ἔχει πτέρυγας, ὡδ' ἡμεῖς φερόμεσθα πλανώμενοι· οὐδέ ποθ' ὕπνος ἀμβρόσιον πάσσει κῶμα κατὰ βλεφάρων. Ζεὺς δ' ἄρ' ἔθηκε κλέος θριγκόν τ' ἐπὶ πᾶσι μέγιστον ἀνθρώπους; τί μόνους ἤλιθα χρὴ πονέειν;

III

30

40

Lo! in the middle of the wood,

The folded leaf is woo'd from out the bud

With winds upon the branch, and there

Grows green and broad, and takes no care,

Sun-steep'd at noon, and in the moon

Nightly dew-fed; and turning yellow

Falls, and floats adown the air.

Lo! sweeten'd with the summer light,

The full-juiced apple, waxing over-mellow,

Drops in a silent autumn night.

All its allotted length of days,

The flower ripens in its place,

Ripens and fades, and falls, and hath no toil,

Fast-rooted in the fruitful soil.

IV

Hateful is the dark-blue sky,
Vaulted o'er the dark-blue sea.

Death is the end of life; ah! why
Should life all labour be?

Let us alone. Time driveth onward fast,
And in a little while our lips are dumb.

Let us alone. What is it that will last?

III.

πυκνόταται τείνουσιν ίνα δρύες εὔσκιον ὕλην. φρίσσουσαν μαλακοίς κλώνας ύπὸ ζεφύροις, ήρι νέον βλαστοῦσα χλόη παρέκυψεν έλικτή έκ κάλυκος θασσον δ' εἰαρινοῖς θαλέθει πνεύμασιν αὐξομένη φύλλον πλατύ τ' άμπετάσασα. οὐδέ τις άλγεινη φροντίς ὑπηλθε βίου. την δ' αύγαί τε τρέφουσι μεσημβριναί 'Ηελίοιο νύξ τε σεληναίαις ήρεμ' έτεγξε δρόσοις. όψε δ' ἄρ' ἐν θερέει χαμάδις πέσεν, ώχρα ἰδέσθαι, τὴν δὲ φέρει κοῦφον πνεῦμα τινασσομένην. καθμά τ', ίδού, θερινόν μελιηδέα καρπόν άδρύνει, δένδρε' ὅτ' ἐν κήποις ἄσπετα μῆλα τρέφει. άκμάζει δε βρύων ώρα δ' ότ' επηλθεν όπώρης, κάππεσεν, δρφναίης νυκτός έν ήσυχίη. άνθεσι δή βραχύς έστι βίος τὰ δ' ἔκηλα κατ' ήμαρ άκμάζει, στερεούς δ' ού τι σύνοιδε πόνους. καρποφόρω δ' ἀεὶ ρίζαν κεύθουσ' ἐνὶ κόλπω Γαῖα τρέφει θάλλοντ' ἡὲ μαραινόμενα.

IV.

έχθρον κυανέου δέπας αἰθέρος, ἐχθρον ἰδέσθαι,
ἐχθρὰ δὲ κυάνεος πόντος ἔνερθε βρέμει.
ἤξει δὴ ταχὺ μοῖρα τανηλεγέος θανάτοιο·
φεῦ· τί βροτῶν γενεῆ μοῦνος ἔφυ κάματος;
δηρόν, ἐᾶθ', εὕδωμεν· ἐπείγεται ἄρμα χρόνοιο
ἀκύδρομον· ταχὺ δὴ φθόγγον ἀπὸ στομάτων
νυκτὸς ὁδοὶ κατέχουσιν ἀφεγγέες. ἀλλ' εὕδωμεν·
μή τι μένει θνητοῖς ἄφθιτον ἡμερίοις;

30

All things are taken from us, and become
Portions and parcels of the dreadful Past.

Let us alone. What pleasure can we have
To war with evil? Is there any peace
In ever climbing up the climbing wave?

50
All things have rest, and ripen toward the grave
In silence; ripen, fall and cease:
Give us long rest or death, dark death, or dreamful ease!

V

How sweet it were, hearing the downward stream, With half-shut eyes ever to seem Falling asleep in a half-dream! To dream and dream, like yonder amber light, Which will not leave the myrrh-bush on the height; To hear each other's whisper'd speech; Eating the Lotos day by day, 60 To watch the crisping ripples on the beach, And tender curving lines of creamy spray: To lend our hearts and spirits wholly To the influence of mild-minded melancholy; To muse and brood and live again in memory, With those old faces of our infancy Heap'd over with a mound of grass, Two handfuls of white dust, shut in an urn of brass!

φροῦδα τὰ πρόσθε· χρόνος γὰρ ἀείρυτος, ὡς ποταμός τις,
πάντα φέρει παριὼν ἄπλετον εἰς πέλαγος.
ἀλλ' εὕδωμεν· ἐᾶτε· τί γὰρ καὶ χάρμα γένοιτ' ἄν
ἐκτρίβειν βίοτον πρὸς κακὰ μαρναμένοις;
τίς δε κυλινδομένοισιν ἐπ' οἴδματα κυμαίνοντα
ἡσυχίη; τὰ δὲ πάντ' ἔλλαχεν ἡσυχίης·
σιγῷ μὲν θάλλοντα νέον, σιγῷ δὲ πεσόντα·
σιγῷ δ' ὧδ' Ἰδης ἥρπασεν οἰχόμενα.
θεοί, μακρὰν δότ' ἄρ' ἡσυχίην, εὔκηλον ἰαύειν,
ἡ σκοτόεντ' Ἰδδην νύκτα τ' ὀφειλομένην.

V.

ήδὺ τόδ' ήδὺ μύσαντι κατειβομένην ἀπὸ πέτρας κρήνην, ήδὺ δ' ἀεὶ τὸ ψιθύρισμα κλύειν. ήδύ τε γυῖα λύειν ὕπνω δεδμημέν' ἀύπνω, πάνθ' ὅτ' ἀμαύρ' ἡμῖν φαίνεται ὡς κατ' ὄναρ. δείελον ώς τε φάος τόδε φαίνεται 'Ηελίοιο ήσυχα τηδ εύδειν ἄκρη έν ύλοκόμω, ώδ' αὐτός γ' εὕδοιμι πανήμερος, ήδ' ἐπὶ θῖνι κοιμηθείς ψίθυρον φθέγμα κλύοιμ' έτάρων. ήδύ τ' άεὶ λωτοίο φαγείν μελιηδέα καρπόν, κύματά θ' ωδ' ιδέειν μικρά κορυσσομένη κυρτὸν ἐπαφρίζοντα παρὰ ρηγμίνι θαλάσσης, λευκοφαή δ' ύγροις άφρον έπ' αίγιαλοις. άδέ γ' ἀεὶ ψυχὴν κηλήμασιν ήπιοθύμοις θέλγοιμ' εὐκήλφ φροντίδι πειθομένην, πολλά παλαιγενέων μεμνημένος όμματα φωτών οι μ' έτι νήπιον όνθ' ένδυκέως έτρεφον. τοὺς δ' ἄρα χῶμα νέον κρύπτει χθονός έν δὲ κονίην λευκήν, δισσά χερών δράγματα, τεῦχος έχει.

VI

Dear is the memory of our wedded lives, And dear the last embraces of our wives 70 And their warm tears: but all hath suffer'd change; For surely now our household hearths are cold: Our sons inherit us: our looks are strange: And we should come like ghosts to trouble joy. Or else the island princes over-bold Have eat our substance, and the minstrel sings Before them of the ten-years' war in Troy, And our great deeds, as half-forgotten things. Is there confusion in the little isle? Let what is broken so remain. 80 The Gods are hard to reconcile: 'Tis hard to settle order once again. There is confusion worse than death, Trouble on trouble, pain on pain, Long labour unto aged breath, Sore task to hearts worn out with many wars And eyes grown dim with gazing on the pilot-stars.

VII

But, propt on beds of amaranth and moly, How sweet (while warm airs lull us, blowing lowly) With half-dropt eyelids still, Beneath a heaven dark and holy,

VI.

80

90

ην ημίν φίλα λέκτρα, φίλων τ' άσπάσματα χειρών ύστατα, κουριδίης δάκρυα θέρμ' άλόχου, φροῦδα δὲ νῦν τὰ παλαί' οὐδείς τ' ἔτ' ἐφέστιος οἴκω νόστον προσδέχεται δηρον άποιχομένων. ή φίλος ήμετέροις ένὶ δώμασιν υίδς ἀνάσσει, οὐδέ τις αν γνοίη πάτριον ὅμμ' ἐσιδών, φάσματα δ' ως νεκύων έρχοίμεθα, δαιτός ανίη. ή τάχ' έκ νήσων ἄνδρες ὑπερφίαλοι κτήματα δαρδάπτουσιν άναιδέες, έν δ' άρ' ἀοιδὸς τὸν δεκατη Τροίας οὐλόμενον πόλεμον έργα δ' ὅσ' ἐν πολέμφ τολυπεύσαμεν υἶες 'Αχαιῶν μέλπεται ώς μύθου μνημα τρέφων ἀσαφές. ᾶρ' Ἰθάκην ἄπλητος ἔρις θόρυβός τε ταράσσει; ήμιν γ' ού τι μέλει δεί τάδ' άκοσμα μένειν. η χαλεπόν γε θεων κάμψαι νόον, ὅστις ἐπέλθη άχθόμενος, τά τε πάντ' ὀρθὰ πάλιν τιθέναι. κρείσσον γὰρ θανάτοιο τυχείν ή ζωντα συνοικείν πήμασι πήματ' ἀεὶ μείζον' ἐφελκομένοις. οὐ σθένος έσθ', ἡμῖν δ' ἀμβλύνεται ὅμματος αὐγὴ "Αρκτον Πληίαδάς τ' εἰσοροῶσι πάλαι, σήματα ναυσιπόροις μόχθος δ' έπὶ θυμὸν ἔτριβεν άλλήκτοιο μάχης· οὐ σθένομεν πονέειν. 100

VII.

θάλλει μῶλυ τόδ' ἀμβρόσιον, θάλλει τ' ἀμάραντος, κοιμά θ' ὑπνοδότης ἦκα πνέων ζέφυρος. ήδύ τέ μοι βλεφάροισιν υπόσκιον όμμα καλύψαι θελγομένοις, μαλακή φυλλάδι κεκλιμένω.

To watch the long bright river drawing slowly
His waters from the purple hill—
To hear the dewy echoes calling
From cave to cave thro' the thick-twined vine—
To watch the emerald-colour'd water falling
Thro' many a wov'n acanthus-wreath divine!
Only to hear and see the far-off sparkling brine,
Only to hear were sweet, stretch'd out beneath the pine.

VIII

The Lotos blooms below the barren peak:

The Lotos blows by every winding creek:

All day the wind breathes low with mellower tone:

Thro' every hollow cave and alley lone

Round and round the spicy downs the yellow Lotosdust is blown.

We have had enough of action, and of motion we, Roll'd to starboard, roll'd to larboard, when the surge was seething free,

Where the wallowing monster spouted his foamfountains in the sea.

Let us swear an oath, and keep it with an equal mind, In the hollow Lotos-land to live and lie reclined

On the hills like Gods together, careless of mankind.

For they lie beside their nectar, and the bolts are hurl'd Far below them in the valleys, and the clouds are lightly curl'd

Round their golden houses, girdled with the gleaming world:

ὄφρα δὲ κυάνεον κνέφας αἰθέρα δῖον ἐφέρπει ἡδὺ βραδὺν λεύσσειν χρυσοφαῆ ποταμόν,
ὸν τέκε καλλίροον τηλέσκοπα πορφυροειδῆ οὔρεα· τὴν δ' Ἡχὼ πολλάκις ἡδὺ κλύειν
ἄντρα κατὰ δροσόεντα λιγύστομον, ἥν τε πυκάζει
ἄμπελος ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
ἠδ' ἵνα θεσπεσίοις θαλέθουσ' ἐλίκεσσιν ἄκανθοι
γλαῦκά τ' ἀπὸ σπιλάδων νάμαθ' ἐκὰς χέεται.
καὶ τόδ' ἄλις, λεύσσειν ἄλα τηλόθι μαρμαίρουσαν
ἠὲ κλύειν, πεύκῃ τῆδ' ὑποκεκλιμένοις.

VIII.

θάλλει λώτινον ἄνθος ὑπ' οὔρεσιν ἡλιβάτοισι, πάρ δ' άνθεῖ μυχίαις ἠϊόνεσσιν άλός. παννημαρ μαλακοί δ' ύποσυρίζοντες άηται έν σπέσσι γλαφυροίς ήδ' άβάτοισι νάπαις λωτοῦ πολλὰ φέρουσ' εὐωδέος ἔνθα καὶ ἔνθα ξανθην άβληχρα σύν στροφάλιγγι κόνιν. νῦν δ' ἡμῖν ἄλις ἐστὶ σαλευομένοις ἐνὶ πόντω πολλά τε χειμερίοις κύμασι σειομένοις, είνάλιον μέγα κήτος ὅτ' ἐν βένθεσσι κυλισθὲν έκφυσα ζαλόεντ' άφρὸν άπὸ στομάτων. άλλ' άγε δη μέγαν δρκον δμούμεθα, τηδ' ένὶ κοίλη γαίη Λωτοφάγων λοιπον άγειν βίστον όχθαις κεκλιμένοι, θνητών δ' άμ' άκηδέες άνδρών ώς θεοί, οὐρανίας οἵ τε νέμοντες έδρας νέκταρ ἀεὶ πίνουσιν ἀκηδέες εν δὲ νάπαισι σκήπτει βηιδίως πυρφόρ' ένερθε βέλη. ύψι δ' έλισσόμεναι νεφέλαι περί δώματ' έχουσι χρυσόροφα· ζώνη τ' είκελα δαιδαλέη

120

IIO

- Where they smile in secret, looking over wasted lands,
- Blight and famine, plague and earthquake, roaring deeps and fiery sands,
- Clanging fights, and flaming towns, and sinking ships, and praying hands.
- But they smile, they find a music centred in a doleful song
- Streaming up, a lamentation and an ancient tale of wrong
- Like a tale of little meaning tho' the words are strong;
- Chanted from an ill-used race of men that cleave the soil,
- Sow the seed, and reap the harvest with enduring toil, Storing yearly little dues of wheat, and wine and oil;
- Till they perish and they suffer—some, 'tis whisper'd—down in hell
- Suffer endless anguish, others in Elysian valleys dwell, Resting weary limbs at last on beds of asphodel.
- Surely, surely, slumber is more sweet than toil, the shore
- Than labour in the deep mid-ocean, wind and wave and oar;
- Oh rest ye, brother mariners, we will not wander more.

κόσμος ἀπειρέσιος περιβάλλεται οἱ δὲ λαθόντες άλγεα τερπόμενοι προσγελόωσι βροτών, γην δορί τεμνομένην λοιμόν τ' όλεσίπτολιν άνδρων λιμούς τ' αὐαλέους σειόμενόν τε πέδον, καὶ ψάμμον πυρίφλεκτον άμαιμακέτην τε θαλάσσης όργήν, ήδ άνδρων μαρναμένων κόναβον, περθομένας τε πόλεις πυρί νηλέϊ, καί κατά πόντον νηας δυομένας, χειροτόνους τε λιτάς 140 όλλυμένων τοιαθτα θεοί γελόωσιν ίδόντες σχέτλιοι ήμετέρους δ' ήδυ γόους άξειν οθς χέομεν ταχύμοιροι άεὶ δ' είς οὐρανὸν ἵκει φθόγγος διζυρον πότμον δδυρομένων. πολλά δ' ἐπεύχονται μεγάλφ ρόθφ, οὔτι λέγοντες, δεινά δ' άεὶ πάσχουσ' ἄνδρες άροτροπόνοι τλήμονες, οὶ σπείρουσι γύας ἀμόωσί τ' ἀρούρας καρπόν, έως έτέων άψ περιτελλομένων οἶνόν τ' εὖ πυρόν τε μόλις καταθέντες ἐν οἴκοις μέτριον, οίχονται νύκτ' ές όφειλομένην. 150 καὶ τοὺς μὲν φθιμένους περ, ἀεὶ λόγος ἄλγεα πάσχειν δεινότερ' ἀιδίοις είν 'Αΐδαο δόμοις. τοὺς δ' αὖ γυῖα λύοντας ἐπ' ἀσφοδέλφ πολυανθεῖ λειμώνος κατέχειν 'Ηλυσίοιο νάπας. ω φίλοι, ή γλυκύν ύπνον έχειν παρά θινὶ θαλάσσης φέρτερον ή κώπης ήλίθιος κάματος, κῦμ' ὅτ' ἐλαυνομένους ἀνέμων θ' ὕβριζον ἄελλαι. χαίρετε· τέρμα πλάνης έστὶ τόδ' ἡμετέρης.

